

[Bilgrav-Nielsen.]

steren over, at han har måttet fremsætte dette forslag, for det er jo en tvangsforanstaltning — ministeren er blevet tvunget til at gøre det. Jeg håber, ministeren har givet sine gruppefæller fri ret til at stemme som de vil i denne sag. Så har jeg en fortrøstning til, at dette forslag ikke bliver gennemført.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at lovforslaget § 2 indeholder en bestemmelse, der giver loven tilbagevirkende kraft. Det må vi vende os imod. Det er ikke rimeligt, at man med tilbagevirkende kraft fra 1. april vil fratage nægterne den ret, som de har i dette øjeblik, hvor der er truffet beslutning mellem flere partier med et flertal om, at nu skal soldaterlønnen forøges. Dermed har nægterne i dette øjeblik ret til samme forhøjelse.

Jeg bemærkede, at hr. Søgaard antydede, at der kunne forhandles om længden af tjenestetiden, som af ministeren er foreslået til 11 måneder. Det håber jeg der kan. Det radikale venstre er parat til at forhandle om en løsning, således at man ikke gennemfører den fulde aflønning for nægterne, men giver dem en tilsvarende reduktion af tjenestetiden i stedet for. Men én måned over for ingen lønforhøjelser, det er der ikke proportioner i. Jeg mener i øvrigt, at der kunne ligge en idé i, at man for at undgå denne lov med tilbagevirkende kraft kunne sige, at nægterne kunne få den første tredjedel af den totale forhøjelse, og at man derefter fra 1. april 1977 kun regulerer i forhold til den stigning, der kommer i leveomkostninger, som hidtil fastsat ved lov — jeg mener stadig væk, det skal fremgå af loven, at de har denne rettighed — og at man så derudover kunne forhandle om en reduktion af tjenestetiden, som virkelig giver en reduktion, f. eks. til 9 måneder eller til 10 måneder.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om der ikke i en sådan kombination kunne skabes den situation for ministerens budgetter, at der ikke bliver noget problem, eller sagt med andre ord, at det, han skal udbetale i løn til CFere og nægterne, det kan han hente ind på en besparelse ved nedsættelse af tjenestetiden til f. eks. 9 måneder.

Kurt Brauer (SF):

Ja, hvad skal man næsten sige til det her en store bededagskvæld?

Man kan vel i hvert fald sige til hr. Bilgrav-Nielsen om hans forsøg på her at åbne for forhandling og sådan noget, at det er da ikke i hr. Bilgrav-Nielsens realistiske stil at tro, at der kan flyttes kommaer i det her foretagende. Der er et forlig i sagen, og det drejer sig om at skabe en forskelsbehandling af dem, der ikke er tilhængere af dansk militarisme, og dem, der er tilhængere. Det drejer sig om at skabe en forskelsbehandling af unge mennesker, når de skal vælge, om de kan tilslutte sig militaristerne i landet, eller de ikke kan tilslutte sig dem, også i fysisk handling. Den forskelsbehandling vil blive opretholdt, og alt andet bliver blot kommaetteri og flytten rundt på og'er og at'er i et udvalgsarbejde.

Jeg vil også sige, at man som SFer under udvalgsarbejdet ville arbejde for det synspunkt, at det her er i strid med alle frihedsrettigheder og lighedsbegreber, og at man ville søge at overbevise sine modstandere om sit synspunkts rigtighed. Det var jo en udvej som SFer, når man gik her på talerstolen så sent på dagen før store bededagsferien.

Man kunne også true med, at man ville stille ændringsforslag ved anden behandling for at fremskaffe lighed mellem disse modstandere og tilhængere af dansk militarisme.

Men ærlig talt, mon ikke man nu, hvor vi har så travlt og snart skal være færdige i folketinget, burde bede tingets høje formand om at overveje det, der ligesom har ligget underforstået i de tidligere ordføreres indlæg, at det her skal gå i udvalg. Er det virkelig nødvendigt, det her går i udvalg? Sagen er jo færdig, det er jo afgjort, der er jo ikke noget at diskutere. Der bliver etableret og fastholdt en forskelsbehandling af tilhængere af dansk militarisme og af modstandere af dansk militarisme, og sådan skal det jo være. Jeg tror ikke på, at der kan flyttes ret meget mere end et enkelt komma i sagen.

De dér gamle mænd, som har overstået deres værnepligt, er simpelt hen ikke bare gamle, men bange mænd; de er bange for at gå ud og sige til dansk ungdom: her har I vores militærpolitik, vi giver jer et lige valg, bak op personligt ved jeres fysiske tilstedeværelse i de danske militære korps bag vor politik. Det tør man ikke sige til unge mennesker, for man ved, at svaret vil blive et